

kunne give forskrifter i loven for oprettelse af bestemte kategorier forsorgsinstitutioner, således som det er sket i forsorgsloven for den øvrige del af riget. Man har derfor blot indsat en bestemmelse, hvorefter socialministeren efter forhandling med Færøernes landsstyre kan meddele godkendelse af institutioner til optagelse af personer, der søger hjælp efter loven eller er berettiget til ydelser efter anden færøsk sociallovgivning, f. eks. folke- eller invalidepension.

Ved udarbejdelsen af de *administrative bestemmelser* i kapitel IV har man haft for øje, at mange færøske kommuner er så små, at det ikke ville være rimeligt at belaste dem med administrationen af lovens bestemmelser. Det bestemmes derfor, at kun kommuner med 2 000 indbyggere og derover selv administrerer de almindelige regler om hjælp, dog med adgang til anke til rigsombudsmanden. For andre kommuner træffes afgørelserne af rigsombudsmanden, der i øvrigt i alle tilfælde har afgørelsen på visse specielle områder, f. eks. med hensyn til enkepension.

Efter de hidtil gældende regler ydede staten et tilskud til kommunernes udgifter til de kommunale hjælpe-kasser på $\frac{1}{10}$ af denne udgift. Tilskudsbeløbet har ligget på omkring 7 500 kr. årligt. Man har anset det for rimeligt, at *staten i noget højere grad deltager i udgifterne* ved den offentlige forsorg på Færøerne, og det bestemmes derfor, at staten refunderer $\frac{1}{4}$ af den almindelige hjælp.

Ifølge lov af 15. marts 1939 om statstilskud til *særforsorg* for personer bosat på Færøerne afholdt staten $\frac{3}{4}$ af udgifterne til sindssyge, åndssvage m. fl., mens resten dækkedes fra færøsk side. Reglen bliver nu den, at staten som for den øvrige del af riget overtager hele udgiften ved denne forsorg.

Udgifterne til pension til enker m. fl. skal deles lige mellem staten og de færøske myndigheder. Dette svarer omtrent til fordelingsnormen med hensyn til folkepensionen.

Lovforslaget vedtoges enstemmigt efter en kortvarig udvalgsbehandling.
